

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כג

עין משפט
נר מצוה

כה א"י מ"י ס"ד מהל'
גולה ואכילת כ"ג
סמך ע"ש עד ע"ש
ח"מ פ"י וכפ' ע"ש פ'
כ ב מ"י ע"ש פ"ו כ"ג
ח סמך ע"ש ע"ש
ע"ש ע"ש פ' ע

אין מעבירין על האוכלין. פי' אינו ראוי לעבור מעליהן כדפריש'
רש"י אלא לר"ך להגביהן אבל אין לפרש דאין מעבירין היינו
אין דורסין עליהם כדאמר בפרק הדר (עירובין דף סד) דל"ל ר"י לרבי
אלעזר קול גלוסקא משום דאין מעבירין הרי משמע שר"ך להגביהם
ועוד דקאמר הכס אבל בדרות
אחרונים שפרוות כשפים מעבירין
ואי אין מעבירין היינו אין דורסין
ח"כ האי דקאמר נמי שפרוות
כשפים היינו דורסין והכא משמע
דכאחר דחיישי לכשפים אין
דורסין אלא ודאי לר"ך לומר
כדפריש' : והא איכא נכרים
ללא איכפת להו' פירוש שידרסו
הנכרים קודם שיצא שם שום שראל
ויגביה ור"י ופ"ך והלא נכרים
שקלי ליה ו"ל דדריסה שכיח אי ללו
משום כשפים לפי שדורסין דרך הילוכן
אבל נטילה לא שכיח שיראש שבעל
הכר רואה סבורים שלדעת היתו
שם אבל קשה דהיכי פריך שניחוש
שידרסוהו נכרים קודם שיצא שם
שום ישראל ויפטר מהכרזה אדרבה
ויחוש לרוב ישראל שראוין הככר
ויגביהוהו וניחוש לחומרה לחייבו
הכרזה דלא צל"כו עשות מכרין
חש"פ שאם יר"ו אותה הנכרים
קודם ודאי שקלי להו ועוד דכ"י
לממר דאפילו ברוב נכרים פליגי
רצן ומחייבי להכרין וחש"פ דאיכא
למיחש דלמא שקלי להו ומסתמא
נתיישא ועוד דהוה ליה לממיר
דמנכרים נפול וגיזול בזה רובא
אפילו לשמאל דלמר בממון אין
הולכין אחר הרוב היכא ליתא
חזקה מזה כדמוכח בפרק לא יחפור
וזה הוה בדבר שאין בו
סימן (אבל ביש בה
סימן) לא שנא רשות
הרבים ולא שנא רשות
היחיד לא שנא ר"ך
היחיד ולא שנא ר"ך
נוטל ומכרין
פ"ה (כאן)

דמדרסא. וסימן העשוי לידרס הוא: דמינשפתא. מתגלגל ברנלי
ארס ובהמה וחיה נמלחא במקום שפלה תחילה: דיקרי
כזירות: הא של בעל הבית חייב להכרין. וחש"פ דכדאית תני
לה במתניתין "חיידי לנק"ף לחאבדיה מרישא "כריתות ברשות הרבים"
דאחייב מינה לרבא נקטמין לחאבדיה
לרבה מדוקי' דרישא: אין מעבירין
על האוכלין. המולא אוכלין בדרך
אין ראוי לעבור עליהם ולהניחם
שם הלך לא נדרסו שמי שמאלן
ראשון הגביהן: אין מעבירין על
האוכלין. לאו לאון דריסה הוא אלא
כמו אין מעבירין על המנות (וימא
דף ג'): פי' ע"ש לכשפים. סבורים
שמחמת כשפים הונחו לשם כדי
להכשיל הדורסים עליהן ונהי עמי דאין
מגביהין אותם מיהו לא דרסי עליהן
משום כשפים: לימא כהנאי. פלוגתא
דרבה ורבא: הבא מאילוי. הראוי
לכא מאילוי כגון חרס פעמים ששפ"ל
בטיגול: סוי סימן. דלמריקן לשם
סימן נחט שם ולא נפל מאילוי, ודבר
שיש בו סימן הוא ואפילו הכי פליגי
רבנן ודאמרי הרי אלו ע"ש משום
דקסברי 'מעבירין על האוכלין' והוה
ליה סימן העשוי לידרס: ור"י סבר
סוי סימן. וחש"פ שזה עשוי לידרס
נמי הוה סימן: ומעבירין על האוכלין.
ואפילו הכי ככרות של בעל הבית
חייב להכרין דסימן העשוי לידרס הוה
סימן ועיגול היינו טעמא ד'סימן'
הבא מאילוי' לאו סימן הוא, ור"י
סבר הוה סימן: ורבה אמר לך כו'.
והכא היינו טעמא דר"י משום דאין
מעבירין על האוכלין ות"ק הכי נמי
איכא ליה אין מעבירין ומשום הכי
ככרות של בעל הבית חייב להכרין
וטעמיהוהו בעיגול משום ד'סימן' הבא
מאילוי' הוא, ור"י סבר הוה סימן:
איכא דאמרי סבורים כו' וכי אחרת
'לימא כהנאי' אהן מעבירין על
האוכלין אחרת: הלכתא כריכות כר"ר
כו'. כדמוקי' לה בשאלן בו' סימן:
כברשות סימין אי דרך נפילה הרי אלו
שלו. דליכא לממיר מקום הוה סימן
דכא לא ידע היכא נפל מיניה: אי
דרך סיגול נוטל ומכרין: מקום ולא
יעיח שם שמא ימלאם עכו"ם ויטלם
ושמא שכתום העלים: אבל כדבר
שיש בו סימן כו'. רבא לטעמיה
דלמר סימן העשוי לידרס הוה סימן:

[ליתן כה']

[עירובין סד']

[נעל כה']

* ד' סימן כה מר"ה
ט"ף כה וק"ה
פ"ה כה

* ואזכר ככרות ג' פ"ה
ג' פ"ה כה
ד' פ"ה כה

* וימין חן ככרות ג' פ"ה
ג' פ"ה כה

(ה) החיים מעלים
לש"י ד"ה איכא
דאמרי

* ונזכרת ה"י ככרות
ג' פ"ה כה

* ונזכרת חן
ל"ה ככרות
ג' פ"ה כה

דמדרסא ברשות היחיד נוטל ומכרין ולא
מדרסא, והאלומות בין ברשות הרבים ובין
ברה"י נוטל ומכרין בין דגביהו לא מדרסא
ורבא מחרץ למעמיה במקום כריכות
ברה"י הרי אלו שלו דמינשפתא, ברה"י
חייב להכרין ולא מינשפתא, והאלומות בין
ברה"י ובין ברה"י נוטל ומכרין בין דקרין
לא מינשפתא, ככרות של נתחום הרי
אלו שלו הא של בעל הבית חייב להכרין
של בעל הבית מאי טעמא: כיון דאית בהו
סימן דמדע ידיע רפתא דאיניש איניש
הוא ולא שנא רשות הרבים ולא שנא
רשות היחיד נוטל ומכרין (אלמא) סימן
העשוי לידרס הוה סימן תיובתא דרבה:
אמר לך רבה התם היינו טעמא משום
*** דאין מעבירין על האוכלין, והא איכא נכרים:**
נכרים חיישי לכשפים והאיכא בהמה וכלבים:
באתרא דלא שכיח בהמה וכלבים, לימא
כהנאי ר"י אומר * כל דבר שיש בו שינוי
חייב להכרין כיצד: מצא עיגול ובתוכו חרס
לכ"ו ובתוכו מעות מכלל התנא קמא סבר
דר"י אלו שלו, ככרות דבולי עלמא סימן
הבא מאילוי הוה סימן, ומעבירין על האוכלין
מאי לאו בסימן העשוי לידרס קא מפלגי
מר' סבר לא הוה סימן ומר' סבר הוה סימן:
אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד דקא
סבר תנא קמא 'סימן העשוי לידרס' לא
הוה סימן ומעבירין על האוכלין, ככרות של
בעל הבית ברה"י אמאי מכרין אלא אמר
רב זביד משמיה דרבא דבולי עלמא סברי
ל'מן העשוי לידרס הוה סימן ומעבירין על
האוכלין, והבא בסימן הבא מאילוי קא
מפלגי התנא קמא סבר 'סימן הבא מאילוי'
לא הוה סימן ור"י סבר הוה סימן ורבה אמר
לך דב'ע' סימן העשוי לידרס, לא הוה סימן
ואין מעבירין על האוכלין, והבא בסימן הבא
מאילוי קמפלגי ת"ק סבר לא הוה סימן
ור"י סבר הוה סימן איכא דאמרי ככרות
דב'ע' סימן הבא מאילוי הוה סימן וסימן
העשוי לידרס לא הוה סימן מאי לאו
במעבירין על האוכלין קא מפלגי דמר' סבר
מעבירין ומר' סבר אין מעבירין, אמר רב זביד משמיה דרבא אי ס"ד
סבר ת"ק 'סימן העשוי לידרס' לא הוה סימן ומעבירין על האוכלין, ככרות
של בעל הבית ברה"י אמאי מכרין, אלא אמר רב זביד משמיה דרבא
דבולי עלמא סברי ל'מן העשוי לידרס הוה סימן ומעבירין על האוכלין, והבא
בסימן הבא מאילוי קא מפלגי התנא קמא סבר 'סימן הבא מאילוי' לא
הוה סימן ור"י סבר הוה סימן ורבה אמר
על האוכלין, והבא בסימן הבא מאילוי קא מפלגי תנא קמא סבר 'סימן הבא מאילוי' לא
הוה סימן, ואמר רב זביד משמיה דרבא כ"ללא דאבידתא כיון דאמר ווי לה לחסרון כים 'מאיש'
ליה מינה, ואמר רב זביד משמיה דרבא 'הלכתא כריכות: ברשות הרבים הרי' אלו שלו, ברשות
היחיד - ר"ך נפילה הרי אלו שלו, ר"ך דרך הגחה נוטל ומכרין, וזה הוה בדבר שאין בו סימן, אבל
בדבר שיש בו סימן לא שנא ברה"י ולא שנא ברשות היחיד בין דרך נפילה ובין דרך הגחה חייב להכרין:
ומתרווח

רבינו הגנאל
ה"ס ככרות של נתחום
שלו של בעל הבית
נוטל ומכרין והנה
ככרות של בעל הבית
אע"פ שירדעין תורפתא
דכל חד וחד כיון שאם
ירדסו סתמתיין ואין
ניכרין לפי תן למה
מכרין תיובתא לרבה
דאמר לא הוה סימן.
ופריך רבה שאני ככרות
דלא מדרסי כלל דאין
מעבירין על האוכלין
ומתני' באחרת דלית
ביה לא בהמה ולא אפי'
כלבים. פי' סימן הבא
מאילוי כגון מעות ששפ"ל
בעים ונאפו בדרך
הככר וכיוצא בהן.
אמר רב זביד כ"ללא
דאבידתא כיון דאמר ווי
ליה לחסרון כים שאם
מישהו דרבא הלכתא
כריכות ברשות הרבים
הרי אלו שלו ברשות
היחיד אי דרך נפילה
כגון הרי אלו שלו אי
דרך הגחה נוטל ומכרין
וזה הוה בדבר שאין בו
סימן (אבל ביש בה
סימן) לא שנא רשות
הרבים ולא שנא רשות
היחיד לא שנא ר"ך
היחיד ולא שנא ר"ך
נוטל ומכרין
פ"ה (כאן)

הנהגות הב"ח
(ג) חוס' ד"ה והא
איכא וכו' גבי נישול
הנמלא אלמא כל היכא:
(ב) ד"ה סימן וכו' כיון
שניכר כחן וכן דבר:
מתרווח

סימן הבא מאילוי הוה סימן.
פרש"י לרשם סימן נתנו שם
ולא נפל מאילוי וקשה דאין דרך לתם
מעות בככר לסימן אלא י"ל דלדמור
ידע שפלו לו שם ומ"ל לא הוה סימן
כיון דרגיעות לבא מאילוי מסתמא
לא ידע כיון שאין ניכר בחון אבל
סימני בהמה שהן מאילוי הוה סימן
כיון שניכר (ג) וכן דבר שאין ניכר
בחון אס אין רגיעות לבא מאילוי
הוה סימן:
מתרווח

ומתרווח

